

До неба зранку тихо пригорнусь...

Анатолій Клименко

До неба зранку тихо пригорнусь
Наплюсь блакиті що під зорями дрімала
Босоніж по траві пройдуся
Що уночі так сонце виглядала

Так плакала густа м'яка трава
Не всі стеблинки дожили до ранку
І сумно на душі вже інколи бува
Коли діждеш від місяця серпанку

Та ранок гонить ночі темноту
А вечір тихо сонце проводить
Шукаєш в близьких серця теплоту
Якої часто так не вистачає

А день новий спішить відкрити суть
Того що ти ніяк не помічаєш
Та можна лиш тоді усе збагнуть
Коли в стрімкому леті зіркою згораєш

01.12.2024